

**Угода
між Україною та Республікою Словенія
про взаємне сприяння та захист інвестицій**

(Угоду ратифіковано Законом
N 1512-III (1512-14) від 02.03.2000)

Україна та Республіка Словенія, далі "Договірні Сторони",
Бажаючи зміцнити економічне співробітництво між двома державами,

Маючи намір підтримувати та створювати сприятливі умови для інвестицій інвесторів однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони на засадах рівноправ'я та взаємовигоди,

Визнаючи, що взаємне сприяння та захист інвестицій згідно з цією Угодою сприятимуть стимулюванню ділової ініціативи,

Домовились про наступне:

Стаття 1

Визначення

Для цілей цієї Угоди:

1. Термін "інвестиція" означає будь-який вид активів, що інвестуються інвесторами однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони відповідно до законодавства та правил останньої, зокрема, але не виключно:

а) рухоме та нерухоме майно, як і будь-які інші права in rem, такі як заставні права, права утримання, зобов'язальні та подібні права;

б) акції, цінні папери, облігації та будь-які інші форми участі в компанії;

в) грошові вимоги або будь-які інші права, що мають економічну цінність та пов'язані з інвестицією;

г) права інтелектуальної власності, включаючи права, що стосуються авторського права, патентів, торгових марок, товарних знаків, промислових зразків та прав на технічні процеси, гудвіл та ноу-хау;

д) концесії, надані по закону згідно з контрактом або адміністративним актом компетентної державної установи, включаючи концесії на розвідку, розвиток та експлуатацію природних ресурсів.

Будь-яка зміна форми, в якій активи інвестовані чи реінвестовані, не впливатиме на їх характер як інвестицій, якщо така зміна здійснена відповідно до законодавства та правил Договірної Сторони, на території якої здійснена інвестиція.

2. Термін "доходи" означає суми, одержані внаслідок інвестиції, та включає, зокрема, але не виключно, прибуток, дивіденди, відсоток, роялті або інші форми прибутку, що відносяться до інвестицій, включаючи виплати технічної допомоги.

3. Термін "інвестор" означає:

а) фізичних осіб, що мають громадянство будь-якої з Договірних Сторін згідно з їх чинним законодавством;

б) юридичних осіб, включаючи корпорації, комерційні або інші компанії, або асоціації, що знаходяться на території однієї Договірної Сторони та засновані або створені згідно з чинним законодавством цієї Сторони.

4. Термін "національна територія" означатиме стосовно кожної Договірної Сторони територію, над якою ця Договірна Сторона здійснює суверенітет, включаючи повітряний простір та морські райони, над якими відповідна Сторона здійснює свої суверенні права або юрисдикцію відповідно до внутрішнього та міжнародного права.

Стаття 2

Сприяння та захист інвестицій

1. Кожна Договірна Сторона заохочуватиме та сприятиме, на скільки це можливо, на своїй території інвестиціям інвесторів іншої Договірної Сторони та допускатиме такі інвестиції на свою територію, відповідно до свого законодавства та правил.

2. Кожна Договірна Сторона надаватиме в будь-який час інвестиціям інвесторів іншої Договірної Сторони справедливий та рівноправний режим.

3. Інвестиції інвесторів обох Договірних Сторін користуватимуться повним захистом та безпекою на території іншої Договірної Сторони. Жодна з Договірних Сторін ніяким чином не зашкоджуватиме необґрунтованими, свавільними або дискримінаційними заходами управлінню, обслуговуванню, використанню, володінню або розпорядженню інвестиціями на своїй території інвесторами іншої Договірної Сторони.

Стаття 3

Національний режим та режим найбільшого сприяння

1. Кожна Договірна Сторона забезпечуватиме справедливий та рівноправний режим на своїй території для інвестицій та доходів інвесторів іншої Договірної Сторони. Цей режим ні в якому разі не буде менш сприятливим, ніж той, що за подібних обставин застосовується до інвестицій та доходів власних інвесторів або інвестицій та доходів інвесторів будь-якої третьої держави.

2. Інвесторам однієї Договірної Сторони надаватиметься, іншою Договірною Стороною, по відношенню до управління, обслуговування, використання, володіння або розпорядження їх інвестиціями, справедливий та рівноправний режим, що є не менш сприятливим ніж той, що остання Договірна Сторона надає своїм власним інвесторам або інвесторам будь-якої третьої держави.

3. Положення цієї статті не тлумачитимуться з тим, щоб зобов'язати одну Договірну Сторону поширювати на інвесторів іншої Договірної Сторони вигоду від будь-якого режиму, преференції або привілеїв, які випливають з:

а) будь-якої існуючої або майбутньої зони вільної торгівлі, митного союзу, спільного ринку або інших подібних міжнародних угод, включаючи інші форми регіонального економічного співробітництва та міжнародних угод по сприянню прикордонній торгівлі стороною яких будь-яка з Договірних Сторін є або може стати;

б) будь-якої міжнародної угоди, що стосується повністю або в основному оподаткування.

Стаття 4

Експропріація та компенсація

1. Інвестиції інвесторів кожної з Договірних Сторін на території іншої Договірної Сторони не підпадатимуть під експропріацію, націоналізацію або будь-які інші заходи, що мають ефект, еквівалентний експропріації або націоналізації (надалі "експропріації"), окрім як задля суспільних цілей, на недискримінаційній основі, відповідно до чинного законодавства та за умови швидкої, адекватної та ефективної компенсації.

2. Компенсація, зазначена у параграфі 1 цієї Статті, нараховуватиметься на основі ринкової ціни інвестиції, коли про експропріацію стало загальновідомо, сплачуватиметься з моменту експропріації у вільно конвертованій валюті або у валюті, в якій була здійснена інвестиція, з нарахуванням відсотків за прийнятною ставкою, визначеною законом, правилами або іншим чином Договірною Стороною до моменту виплати цієї компенсації, сплачуватиметься без затримки та здійснюватиметься ефективно та вільно переказуватиметься.

3. Інвестор, інвестиції якого експропрійовані, матиме право відповідно до чинного законодавства Договірної Сторони, з боку якої проведено експропріацію, на негайний перегляд його справи судовим або іншим компетентним органом цієї Договірної Сторони, та здійснення оцінки його інвестицій у відповідності до положень цієї Статті.

Стаття 5

Компенсація збитків

Інвесторам однієї Договірної Сторони, чії інвестиції на території іншої Договірної Сторони зазнали втрат внаслідок війни або іншого збройного конфлікту, революції, національного повстання, надзвичайного стану або інших подібних подій, на території останньої Договірної Сторони, надаватиметься цією останньою Договірною Стороною режим, що стосується заходів, що приймаються нею по відношенню до цих збитків, включаючи компенсацію, відшкодування і реституцію, не менш сприятливий, ніж той, що надається останньою Договірною Стороною своїм власним інвесторам або інвесторам будь-якої третьої держави. Будь-які платежі, що здійснюються згідно з цією Статтею, мають вільно переказуватись.

Стаття 6

Перекази

1. Кожна Договірна Сторона гарантує інвесторам іншої Договірної Сторони вільний переказ фондів, що мають відношення до їх інвестицій та зокрема, але не виключно:

a) початкового капіталу та додаткових внесків для підтримки та розвитку інвестицій;

b) доходів як це, визначено в параграфі 2 Статті 1 цієї Угоди;

c) коштів від продажу або ліквідації всієї або частини інвестиції;

d) будь-якої компенсації або інших платежів, передбачених в Статті 4 та Статті 5 цієї Угоди;

e) заробітків та інших винагород громадян, залучених із-за

кордону у зв'язку з інвестицією.

2. Перекази, згадані в цій Статті, здійснюватимуться без заборони та затримки за обмінним курсом, існуючим на момент переказу та здійснюватимуться у конвертованій валюті.

Стаття 7

Суброгація

Якщо Договірна Сторона або призначене нею агентство здійснює виплату власному інвестору відповідно відшкодуванню, що надається у відношенні інвестиції на території іншої Договірної Сторони, остання Договірна Сторона визнаватиме передачу першій Договірній Стороні всіх прав та вимог інвестора. Права та вимоги, надані згідно з суброгацією, не повинні бути більшими ніж початкові права та вимоги інвестора.

Стаття 8

Спори між Договірними Сторонами

1. Спори між Договірними Сторонами відносно тлумачення або застосування цієї Угоди, якщо це можливо, вирішуватимуться дружнім шляхом.

2. Якщо Договірні Сторони не можуть дійти згоди протягом шести місяців, з дати письмового запиту про вирішення, спір, за письмовим запитом будь-якої Договірної Сторони, передаватиметься до Арбітражного Трибуналу, який складається з трьох членів.

3. Такий Арбітражний Трибунал створюватиметься для кожного індивідуального випадку наступним чином. Протягом двох місяців, після отримання звернення про арбітражне вирішення, кожна з Договірних Сторін призначить одного члена цього Трибуналу. Ці два члени потім оберуть громадянина третьої Держави, якого після схвалення Договірними Сторонами, буде призначено Головою Трибуналу. Голову буде призначено протягом трьох місяців з дати призначення інших двох членів.

4. Якщо протягом будь-якого з періодів, зазначених у пункті (3) цієї Статті, - необхідні призначення не були здійснені, будь-яка з Договірних Сторін може, в разі відсутності будь-якої іншої домовленості, запросити Президента Міжнародного Суду Справедливості зробити всі необхідні призначення. Якщо Президент є громадянином будь-якої Договірної Сторони, або з інших причин не може виконувати вказану функцію, буде запрошено Віце-Президента, щоб зробити необхідні призначення. Якщо Віце-Президент є громадянином будь-якої Договірної Сторони або не може виконувати зазначену функцію, член Міжнародного Суду Справедливості, наступний за старшинством, який не є громадянином будь-якої Договірної Сторони, буде запрошений зробити необхідні призначення.

5. Голова Арбітражного Трибуналу повинен бути громадянином третьої держави, з якою обидві Договірні Сторони підтримують дипломатичні відносини.

6. Арбітражний Суд досягатиме своїх рішень більшістю голосів. Рішення Трибуналу будуть остаточними та обов'язковими для обох Договірних Сторін. Кожна Договірна Сторона нестиме витрати відносно свого члена Трибуналу та їх представників в арбітражному судочинстві. Обидві Договірні Сторони нестимуть витрати відносно Голови, так само як і будь-які інші витрати, в рівних частинах.

Стаття 9

Спори між Договірною Стороною та інвестором іншої Договірної Сторони

1. Будь-який спір, який може виникнути між однією Договірною Стороною та інвестором іншої Договірної Сторони, відносно інвестиції цього інвестора на території першої Договірної Сторони, вирішуватиметься дружньо шляхом переговорів.

2. Якщо такий спір не може бути вирішений протягом шести (6) місяців з дати письмового запиту про вирішення, відповідний інвестор може передати спір до:

а) компетентного суду Договірної Сторони:

б) "ad-hoc" трибуналу, який, якщо інше не обумовлено сторонами спору, засновуватиметься згідно з Арбітражними Правилами Комісії з міжнародного торговельного права Організації Об'єднаних Націй (UNCITRAL) (995_059); або

в) Міжнародного Центру по Вирішенню Інвестиційних Спорів (ICSID), шляхом узгоджувальної процедури або арбітражу, створеного згідно з Конвенцією по Вирішенню Інвестиційних Спорів між Державами та громадянами інших Держав, яка відкрита для підписання у Вашингтоні 18 березня 1965 року (995_060), якщо обидві Сторони ратифікували цю Конвенцію.

3. Кожна Договірна Сторона таким чином погоджується на передачу інвестиційного спору до міжнародної узгоджувальної процедури або арбітражу.

4. Арбітражне рішення буде остаточним та обов'язковим для обох сторін спору.

Стаття 10

Застосування інших правил

Якщо положення законодавства будь-якої Договірної Сторони, або зобов'язання згідно з міжнародним правом, існуючі зараз, або такі, що виникають в майбутньому між Договірними Сторонами на додаток до цієї Угоди, містять правила, загальні чи специфічні, які поширюють на інвестиції інвесторів іншої Договірної Сторони режим більш сприятливий, ніж той, що передбачено цією Угодою, такі положення, в тих межах, що вони є більш сприятливими, матимуть переважну силу над цією Угодою.

Стаття 11

Застосування цієї Угоди

Ця Угода застосовуватиметься до всіх інвестицій, здійснених інвесторами однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони, відповідно до її законів та правил, що існують або будуть встановлені після набуття нею чинності.

Стаття 12

Консультації

Представники Договірних Сторін, за необхідністю,

проводитимуть консультації з будь-яких питань, що стосуються застосування цієї Угоди. Ці консультації проводитимуться за пропозицією будь-якої з Договірних Сторін у місці та в час, який буде узгоджено по дипломатичних каналах.

Стаття 13

Набуття чинності та тривалість

1. Ця Угода набуде чинності на наступний день після отримання останнього письмового повідомлення, яким Договірні Сторони повідомлять одна одну, що їх відповідні внутрішні правові процедури були виконані.

2. Ця Угода залишається чинною на десятирічний (10) період та вважатиметься подовженою на тих самих умовах на п'ятирічний (5) період і так далі, доки за дванадцять (12) місяців до припинення її дії будь-яка з Договірних Сторін не повідомить іншу у письмовій формі про свій намір припинити дію цієї Угоди.

3. Відносно інвестицій, здійснених до припинення дії цієї Угоди, положення Статей з (1) по (12) залишатимуться чинними на подальший десятирічний (10) період з дати припинення дії цієї Угодою.

На посвідчення чого, ті, що нижче підписались, до того ж належним чином на те уповноважені представники, підписали цю Угоду.

Вчинено в м. Любляна 30 березня 1999 року у двох дійсних примірниках, кожен українською, словенською та англійською мовами, причому всі тексти є рівно автентичними. В разі виникнення розбіжностей при тлумаченні положень цієї Угоди, перевагу матиме текст англійською мовою.

За Україну

За Республіку Словенія